

Vlčie hory

Jano býval v malom domčeku so svojím otcom a sestrou. Nemali veľa peňazí, preto museli pracovať. Jano s otcom pracovali v neďalekom lese ako drevorubači a Janova sestra zatiaľ doma varila a upratovala.

Jedného dňa, keď išiel Jano do hory, stretol starčeka. „Dobrý deň, mladý muž, kam si sa vybral?“ spýtal sa starček. „Do hory,“ odvetil Jano, „máme málo peňazí, preto musíme pracovať.“ Starček Jana dobre poznal, preto vedel o jeho trápení a spýtal sa ho: „Poznáš starú legendu o poklade vo Vlčích horách?“ „Áno,“ odvetil Jano. „Toto je mapa toho pokladu,“ povedal starček, keď vytiahol z vrečka kus starého papiera. „Táto mapa sa v mojej rodine dedí už stáročia. Keď mi ju môj otec dával, povedal, nech ju použijem správne, nie z chamtivosti. A ja viem, ako je na tom tvoja rodina s peniazmi, tak som si povedal, že ti ju dám. Tvojej rodine by to veľmi pomohlo. Ak chceš hľadať poklad, zober si túto mapu a chod.“ Jano neotálel, vzal mapu a pobral sa domov. Doma povedal otcovi o mape a na druhý deň odišiel.

„Podľa mapy treba nájsť tri magické predmety: zlaté pero, strieborný konár a bronzovú šnúрку, z ktorých vyrobím čarovnú paličku, ktorou otvorím jaskyňu. Zlaté pero by malo byť v hniezde zlatého orla, ktorý žije v zlatom lese za troma vrchmi.“

Jano sa hneď vybral do zlatého lesa. Keď tam o tri dni dorazil, myslel si, že sa mu to iba zdá. Les bol krásny. Presne v strede lesa našiel hniezdo zlatého orla. Ten však bol asi na love, preto Jano rýchlo zobral pero a išiel ďalej, kým sa orol nevráti.

„Strieborný konár nájdem na úpäť strieborného vrchu, ktorý je za šiestimi dolinami,“ povedal si Jano. Ako tak išiel, začal byť hladný. V diaľke uvidel mladú vlčicu, tak sa rozhodol, že si ju uloví. Lenže vlčica naňho prehovorila: „Ak ma nezabiješ, budem ti na dobrej pomoci.“ Keď ju Jano počul prehovoriť, prišlo mu jej ľúto, tak ju nechal nažive.

Onedlho dorazil k striebornému vrchu. Odtrhol si strieborný konár a keď išiel ďalej, strom začal rýchlo padať. Náhle sa zjavila vlčica a odstrčila Jana nabok. „Ďakujem, vlčica,“ povedal Jano, „už mi chýba len bronzová šnúřka, ktorá je v bronzovej studni. Tá je ale až za deviatimi lúkami.“ Po dlhom kráčaní došiel k studni a išiel sa spustiť dnu. Najskôr si ale zapálil sviečku v lampáši, aby v studni videl. Keď sa spustil, našiel bronzovú šnúřku, zavesenú na stene studne. Zobral ju a keď sa otočil, lano ležalo pred ním celé na zemi. „Niekoľko ho musel prerezať.“ Hneď ako to dopovedal,

znova sa zjavila vlčica s ďalším lanom. Hodila ho do studne, aby mohol Jano bezpečne vyviaznuť. Hore, na dennom svetle zo všetkých troch predmetov zhotovil čarovnú paličku. Podľa mapy sa po ďalších dvanástich dňoch dostal k trom vchodom v podzemí Vlčích hôr. Nevedel sa rozhodnúť, do ktorého by vošiel, lebo všetky boli zavreté a otvoriť ich mohla iba čarovná palička.

Háčik bol však v tom, že Jano mal len jeden pokus na otvorenie dverí. Zrazu sa, akoby na zavolanie, po tretíkrát zjavila vlčica. Podišla k ľavým dverám a na znamenie si pred ne sadla. Jano to ihneď pochopil a pomocou paličky opatrne dvere otvoril. Vlčica ihneď vbehla dnu s Janom v päťách. Takmer po polhodinovom pochode zastali v okrúhlejšej jaskyni. Okolie nebolo ničím odlišné od ostatných jaskýň, ale keď sa poobzeral, v strede uvidel podstavec vytesaný do kameňa a na ňom starodávnu truhlicu plnú zlata, drahokamov a peňazí. Jano ju so strachom, ale aj s pocitom pomôcť rodine, vzal. Vlčica ho bezpečne vyviedla z jaskyne, on sa jej srdečne poďakoval za všetku jej pomoc a pobral sa domov.

Keď sa objavil vo dverách, otec si myslel, že to nie je pravda. Ved' bol tak dlho preč, že si všetci mysleli, že je mŕtvy. Jano sestre a otcovi vyrozprával, kadiaľ putoval, čo pre nich našiel aj o veľkej pomoci od vlčice. Vďaka pokladu a Janovej statočnosti žili šťastne, až kým nepomreli.